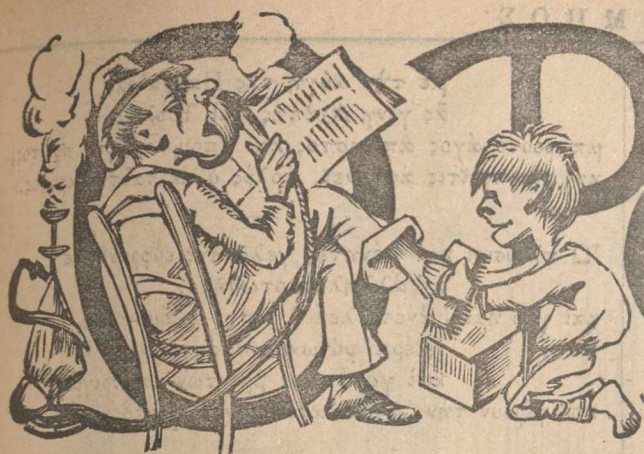

ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν των Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—δκτῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'σ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» άνελλιπιῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δέν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εικοστὴ μηνὸς Ἀπρίλην,
φῶνοι τῆς Λαμπρῆς ποικίλοι.

Ποῦντος ἑπτακόσα δὴν ἔξηνταένα,
καί προβάλλουν μοῦτρα μπαρουτοκαμμένα.

Φαδουλῆς καὶ Περιελέτος,
ὁ καθένας νέτος δκέτος.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
ψάλλουν ἄγγελοι λευκοί,
καὶ σφυρίζουν 'στὸν ἀέρα
σφαίρικας ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἀναστάσεως χαρὰ,
καὶ 'στὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
ρίχνουν ἐνσφαιρα πυρὰ
οἱ γενναῖοι τῶν γενναίων.

Εἰς τὸ Πάσχα πάλιν ἴτε
μετὰ δέους, μετὰ φόβου,
καὶ τριγύρω συγκροτεῖται
νέα μάχη τοῦ Γριμπόβου.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
φῶς μεγάλης χαρουργῆς,
πέρνει κάποιον μίαν σφαῖρα
καὶ τὸν ρίχνει κατὰ γῆς.

Πάσχα ψάλλετε τροπάρη
καὶ σηκῶστε τὰ κερία,

μὰ τὸν νοῦ σας μὴ σὰς πάρη
Τουρκομάχου κουμπουριά.

Ἀναστάσεως ἡμέρα
κι' ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους,
'στοὺς ἐχθρούς μας ἡ μαχίρα
καὶ τὸ βόλι γιὰ τοὺς φίλους.

Ἄχ! πῶς ἤθελα κανένα 'στὸ μαλὸ νὰ τὸν πετύχω...
μπαμ καὶ μπούμ... μὲ τόσο κρότο
σκάζει γύρω μου μπουρλότο,
πᾶν δὴ δάκτυλα 'στὸν ταῖχο.

Κι' ἓνας τρώγοντας τσουρέκι
τρώει τώρα γιὰ προσφάγι
καὶ μὴ σφαῖρ' ἀπὸ τοῦρεκι,
κι' ἄλλος σὰν ἀνὸς ἐσφάγη.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
κι' ἓνας ἄλλος παραπέρα
δέχεται σὰν κελεπούρι
μὴ τράχα μὲς 'στὴ μάχη.

Τοῦ θανάτου τὴν ἀπόχη
βλέπουν εὐσεβεῖς μὲ φρίκη,

και χαρά σ' ἐκείνον πῶχει
καμωμένη διαθήκη.

Νέον Πάσχα, νέος θρῆνος,
και μακάριος ἐκεῖνος,
ὅπου 'πρόφθασε νὰ δώση
τῆς ἀγάπης τὰ φιλιὰ,
κι' ἐπειτα νὰ τὰ κορδώση
μέ τὴν νέα Πασχαλιά.

Π. —

'Απὸ κρότους ἀγρίους βουίζει
πᾶσα γῆ τῆς κλεινῆς πρωτευούσης,
και μπαροῦτι βρωμᾶ και μυρίζει,
ποῦ φοβάσαι ν' ἀκούσης.

Κούφια πέφτουν τουφέκι' ἀπ' ἀνάρηα
και 'στοὺς δρόμους τὰ βόλεια σφυρίζουν,
και βροντοῦν τῆς φακῆς παλληκάρια,
ποῦ γὰρ βρόντους ἀφρίζουν.

Τρέχουν τρέχουν ξιφῆρεις σκοποὶ,
κι' ὁ παππᾶς μειδιῶν εὐφροσύνης
τὸ «Χριστός» δὲν προφθάνει νὰ 'πῇ
πέφτει κάτω κι' ἐκεῖνος.

Πῦρ φωνάζει φρουρὸς μεθυσμένος,
πῦρ φωνάζει και φεύγουν πολῖται,
κι' ἄλλη μάχη φρικώδης 'στὸ γένος
τῶν πιστῶν ἀπειλεῖται.

Τέτοιο Πάσχα ζηλεύουν τὰ κράτη,
βαρελότα σοῦ σκάζουν 'στὴ μούρη,
κι' ἡ φυλὴ τῶν ἀνδρείων φρυάττει,
ποῦ τὸ κόβει κουμποῦρι.

Πάσχα θεῖον... χαρὰ κι' εὐνομία...
κάθε χόλος και μίσος ἐρρέτω...
πεθαμμένων ἀνοίγουν μνημεῖα
νὰ δεχθοῦν σκοτωμένους και 'φέτο.

Φ. — 'Ακούω νέας οἰμωγὰς τοσούτων οἰμωζόντων,
οἱ ξένοι κατεπλάγησαν,
κοιλίαι διεπράγησαν,
κρανία δ' ἠνεψύχθησαν πολλῶν ἑορταζόντων,
κι' αἰφνης ἐνεφανίσθησαν πρὸς ὅλους τοὺς φιλότατους
σπαράζοντα κι' ἀσπαίροντα
κι' ὑμνοῦντα και γεραίροντα
τὰ θέσμια και τοὺς θεσμούς και τὰς 'Αρχὰς τοῦ κράτους.

Σεῖς ἐγκρατεῖς και ῥάθυμοι τιμάτε τὴν ἡμέραν,
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἐρίξε μίαν ὡς τώρα σφαῖραν,
ὡς ρίξε σήμερα πολλές
εἰς τῶν πιστῶν τὰς κεφαλὰς,
κι' ὡς διαρρήξει μυελούς,
κοιλίας, σπλάχνα και ἀφαλούς.

Πάσχα Κυρίου φονικόν... μωρὲ Λαμπρὴ και τούτη!..
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν 'μύρισε καμμιὰ φορὰ μπαροῦτι,

μέ τὴν αὐγὴ τῆς Πασχαλίδας
ὡς γίνῃ Διάπης και Τσολιᾶς,
μπαρουτοφάγος ἀπληστος και μπουρλοτιέρης πρῶτη,
και γὰρ πυρίτις ἀφθονεῖ, πολὺς δ' ἐκ ταύτης κροῦται.

'Ὡ πλούσιοι και πένητες γελῶντες εὐφρανθήτε
κι' ἀλληλοσκοτωθήτε,
και γὰρ ἡμέρ' ἀνέτειλεν ἀγάπης κι' ὁμονοίας,
ἡμέρα φόνων, σπαρχμῶν,
και γδούπων, βρόντων και τριγμῶν,
ποῦ φέρουν τὴν 'Ανάστασιν μέχρι Μακεδονίας.

'Ὡ διαχύσεις κι' ἀσπασμοὶ τῶν ἐν Χριστῷ διάπυροι,
φιλοῦντες ἐλαβώθησαν,
βλέποντες ἐστραβώθησαν,
πολλοὶ δ' ὡς χθὲς ἀρτιμελεῖς ἀπέμειναν ἀνάπυροι.

Πάσχα, τὸ πύλας εἰς πολλοὺς ἀνοῖξαν τοῦ θανάτου,
Πάσχα, ποῦ προετοίμαζε καθεὶς τὰ σάβανα τοῦ,
Πάσχα, πληρώσαν τὰ κενὰ τοῦ κενωθέντος 'Αδου,
νέα Λαμπρὴ Ρωμαϊκὴ με πανικοῦ τρεμοῦλα,
λαμπρύνασα πολλῶν ἀρχὴν και τοῦ Στυμφαλιάδου,
ποῦ μέσ' 'στοὺς βρόντους τῶν πυρῶν τοῦ 'κλέψανε τὴ δούλη.

Πάσχα φλογίζον 'Αρηδες,
Πάσχα γὰρ μκελλάρηδες,
ὅπου κι' 'Αγγλίδες τόβλεπαν και Λαῖδες και Μυλλαῖδες
κι' ἔλεγαν ὅλως 'Αγγλιστί:
«ὄντως ἀνδρεία θαυμαστή!
ὄντως 'Ελλήνων παῖδες!

«Τί κρίμα ποῦ 'γεννήθηκαν μέσ' 'στῶν Ρωμηῶν τῇ σφαῖρῃ
κι' ὄχι 'στὴν 'Εγγλιτέρα,
'στὸν πόλεμο τοῦ 'Τρανσβαῖλ νὰ πᾶν ἀπὸ τοὺς πρώτους
νὰ ρεζίλεψουν 'Ιρλανδοὺς, νὰ ρεζίλεψουν Σκώτους.»

'Εν τούτοις ὅμως, Περικλῆ βλακίστατε κι' εὐήθη,
'στὸ φύλλον, ποῦ σοῦ 'ξήγησα τὰ πάτριά μας ἦθη,
δὲν σοῦπα διόλου και γι' αὐτὸ τὸ πάτριόν μας ἦθος,
ποῦ μέσ' 'στῶν ἄλλων μας ἦθων κυριαρχεῖ τὸ πλῆθος.

Μάθε λοιπὸν πῶς 'στῶν Ρωμηῶν τὴν γῆν τὴν νεώτερην
τὸ κουτουροῦ πυροβολεῖν τοῦ Πάσχα τὴν ἡμέραν
εἶναι τὸ πρῶτον πάτριον, καθὼς καθεὶς γνωρίζει,
και τοῦτο τὸ πυροβολεῖν και βόλλειν κατ' ἀτόμων
εἶναι τὸ Πάσχα τῶν Ρωμηῶν, κι' αὐτὸ χαρακτηρίζει
τὴν ἀρειμάνιον φυλὴν τῶν Μακχαθονοδρόμων.

'Ὅρὲ πρὸς νὰ τρεῖς σφαχτάρη,
πρὸς νὰ βάζης και σκορδάρι,
πρὸς νὰ τρίβης τὸ ποδάρι,
και χαβᾶ με τὸ γιογκάρι
νὰ βαρῆς ἀντάμικο,
πρὸς νὰ βγάζης τὸ χαντζάρι
νὰ χορεύης τζάμικο.

Πρὸς νὰ δίνης, ὁρὲ μπίρο μ', τῆς ἀγάπης τὰ φιλιὰ,
πρὸς νὰ χώνης και τὴν κάμα 'στῶν συντρόφων τὴν κοιλία.

Ὁ Πατὴρ τοῦ Κορδονίου
εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Σουνίου.

πρὸς νὰ λὲς Χριστὸς ἀνέστη και ν' ἀδειάζης τὸ τρομπόνι,
πρὸς κι' ἡ σφαῖρα του νὰ φεύγῃ κι' ὅποσον 'βρῇ νὰ τὸν σκο-
[τῶν].
Πρὸς γαυρίζοντας νὰ τρέχῃς σὰν Καννίβαλος 'στοὺς δρόμους,
πρὸς νὰ ρίχνῃς βαρελότα σὲ κλητῆρας κι' ἀστυνόμους,
πρὸς και 'στὸν Στυμφαλιάδῃ τρακατρούκας ν' ἀμολᾷς,
πρὸς νὰ καῖς καμπόσα μούτρα, πρὸς μ' ἐκεῖνα νὰ γελᾷς.

Πρὸς 'στὰς πρώτας βοηθείας μερικοὺς πιστοὺς νὰ στέλλῃς,
πρὸς ν' ἀπλώνῃς τὸ ζωνάρι, πρὸς νὰ σφάζῃς ὅποιον θέλεις,
πρὸς μεθύσιμα και θυσιάς τὴν ἡμέρα και τὸ βράδυ,
πρὸς με κρέας ἀνθρωπίσῃ νὰ πασχάζῃς μιὰ χαρὰ,
και κυττάζοντας ἐμπρὸς σου τὸν γοργὸ Στυμφαλιάδῃ
τῆς ἀρχαίας Στυμφαλίας νὰ θυμᾷσαι τὰ νερά.

Π. — Πάσχα λαμπρὸν Κυρίου,
ποῦ τοῦ Βουλευτηρίου

δὲν βράζει τὸ καμίνι...
Βοῦ Λαμπρὴ και σάλιοι,
κι' ἀκούονται μεγάλοι
τῶν Βουλευτῶν οἱ θρῆνοι.

«Τί κρίμα 'στῆς τιμῆς μας,
'στὰ κόμματα, 'στῆς 'ἐλπίδας,
'στὰ σεβαστὰ μας ἔθνη...
ὦ σεῖς, γλυκὲς δαχτυλίους μας,
γλυκυσταῖς μας χιλιάδες,
τὸ κάλλος σας πῶς ἔδω;

«Τί κρίμα 'στὰ γυαλίσματα,
'στὰ ἀτελείωτα τὰ βράδια,
'στοὺς ὕπνους, 'στὸ βρῆδι...
ἀλλοίμονο! με χέρια

μᾶς ξεκουμπίζουν ἄδεια
καὶ μᾶς ποτίζουν ξύδι.

«Μᾶς ἀδικεῖ τὸ κράτος,
κι' ὁ Νέγρης ὁ Πιλάτος,
βερέμης τοῦ διαβόλου,
μᾶς ἀδικεῖ κι' ὁ φίλος
Ἀλέκος ὁ στομύλος,
ποῦ δὲν μιλεῖ καθόλου.

«Χάσκα Κυρίου χάσκα...
ποιὸς πάλι τέτοια φιάσκα
περίμενε νὰ γίνουν;...
τὸ Κεντρικὸ κυττοῦμε,
τὸ δικηρὸ μᾶς ζητοῦμε,
μὰ δικηρὸ δὲν τὸ κρίνουν.

«ὦ σὺ, γλυκύ μᾶς ἔαρ,
γλυκύτατέ μᾶς Κόντε,
ἀντλησον τὰς χιλιάς
ἀπὸ τὸ μέγα φρέαρ,
γὰ νὰ μὴν πᾶν ἀμόντε
τὰ λόγια τῆς φιλίας.

«Σὺ κάνε μᾶς τὴ χάρι
καὶ κτύπησε ποδάρι
'στὸν Νέγρη νὰ τῆς δώσῃ...
τὸν ἄλλο γὰρ σένα
τὸν πάει τρία κι' ἓνα
καὶ θὰ μᾶς τῆς πληρώσῃ.»

Ἐχασαν τὰ Πασχάλια
καὶ τώρα τὰ κεφάλια
τσουγκρίζουν καὶ κτυπᾶνε...
Πῶς δίχως νὰ ντραποῦνε
'στοὺς ἐκλογεῖς θὰ ποῦνε
πῶς πᾶν ἡ χίλιας, πᾶνε;

Φ.—Πάσχα χωρὶς τῆς χίλιας, Πάσχα λαμπρὸν Κυρίου,
ὅπου κι' ὁ Θεοδώρακης διήλθεν ἐκ Λαυρίου,
κι' εἶδε τιμὰς ἀρχαίας καὶ νέα μεγαλεῖα,
διαδηλώσεις κόσμου, ψυχῶν ἀναβρασμούς,
καὶ βλέπων τοῦ Λαυρίου τὰ τόσα μεταλλεῖα
κατεξεμεταλλεύθη καὶ πάλιν τοὺς θεσμούς.

Παρέστησε τοῦ κράτους τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας,
πολλοὺς δὲ διελάσας σταθμούς καὶ παρασάγγας,
'στὸ Σούνιον ἐπῆγε λαμπρὸς ὁ Κορδονᾶς
καὶ 'στὸν ναὸν εὐχήθη τῆς κόρης Ἀθηνᾶς.

Κι' εἰς ὕψος ἦρθε μέγα τῆς σεβαστῆς φαλάκρας
ὁ γέρων ἀετὸς
ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Σουινιάδος ἄκρας
ἐρείπιον κι' αὐτός.

Π.—Πάσχα μέγα τοῦ Κυρίου, μύσχος ἀφθονεῖ πολὺς,
'πῆγαν ἔξω 'στοὺς στρατῶνας Πρίγκηπες καὶ Βασιλεῖς,
κι' ἐκεῖ πέρα, καθὼς ξέρεις, τσουγκρίζαν αὐγὰ κι' ἐκείνοι
καὶ τὸ θέαμα μεγάλως τοὺς ὀπλίτας συνεκίνηει.

Πάσχα νίκης, Πάσχα δόξης, Πάσχα τῆς εὐαχίας
γὰ τοῦ γένους τὸ Στρατὸ,
ποῦ ῥωτοῦσε κι' ἡ Κορῶνα δεκανεῖς κι' ἐπιλογίας
πῶς τὸ 'βρίσκουν τὸ ψητό.

Φ.—Τῆς Λαμπρῆς ἡμέρα Τρίτη... νέα Παναθήναια...
σπεύδουν πρὸς τὸν Παρθενῶνα δουλικὰ καὶ γύναια.
Πληθυσμούς κι' ἐγὼ προσδέλω διαφόρους καὶ ποικίλους
διερμηνεὺς τὰρχαῖα πρὸς πολλοὺς ἀρχαιοφίλους.
Βλέπετε, τοὺς εἶπα τότε, τοὺς ναοὺς τῶν Παρθενῶνων
εἶναι λείψανα καὶ λίθοι τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.
Βλέπετε κι' αὐτὰς τὰς κόπρους τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων
ἀρχαιοφίλους θὰ μείνουν κι' ἀχρειότητες τῶν νέων.

Ὅμως ἦσαν καὶ βρακκάδες, ἀρχαιοφίλοι κι' αὐτοί,
καὶ δὲν ξέρεις, Περικλέτο,
πῶς ἐχάρηκα κι' ἐφέτο,
ποῦ ξανάβλεπα βρακκάδες μὲ γαρούφαλο 'στ' αὐτί.

Χαίρετε, συμπατριῶται,
κι' ἀναβὰς μονάχος τότε
σὰν τὴν Μαίρη τοῦ Μιμίκου 'στὸν ἀρχαῖον Παρθενῶνα
ἔβλεπ' ἀπὸ μιὰ κολῶνα
τὴν Ἀθήνα τὴν καινούρια, καὶ κυττάζωντάς την πέρα
μοῦλθε πάλι νὰ τὴν φτύσω τῆς εὐκλείας τὴν μητέρα,
ποῦ μὲ βρόντους βαρελότων καὶ μὲ σφαίρας ἐμυκτο,
καὶ κατέβηκα μὲ πόθον νὰ τὴν φτύσω κι' ἀπὸ κάτω.

Π.—Πάσχα μέγα τοῦ Κυρίου, κι' ἐτοιμάσου, βρὲ μουρμούρι,
νὰ δεχθῇς δρό βρελότα μὲς 'στὴν ξύλινή σου μούρη.

**Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Κάτω 'στὴν Καπνικαρέα, φέρον ἀριθμὸν ὀκτώ,
τὸ Κατάστημα Κουτσούκου τὸ πολὺ καὶ τραντακτὸ
ράβει κόβει θαυμασίας
κυριῶν ἐνδυμασίας.

Ἀμαζόναις καὶ ζακέταις, μπέρταις, φούσταις, ὅλα πρώτα
χάρης καὶ κλαισθησίᾳ καὶ Παρισινῇ κομψότης.
Κι' ἡ κυρία τοῦ Κουτσούκου, μιὰ μοδίστ' ἀπ' τὰ Παρίσι
ράβει 'πανωφόρι τρέλλα καὶ ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια.

Ὁ κύριος Σταματίος Σταματιάδης, φίλος,
ὅπου πολὺς πρὸς μάθησιν τὸν διαφλέγει ζῆλος,
Καθηγητὴς τῶν Φυσικῶν καὶ 'στὸ βιολὶ βαρελάτος,
παρὰ τοῖς Γάλλοις ἐκμαθὼν καὶ τὰ Βοτανικά,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐξετασθεὶς ἐσχάτως
ἔλαβεν ἀρίστα βαθμὸν 'στὰ Μαθηματικά.

«Επάνοδος», δραμάτιον τοῦ Παπασταθοπούλου,
νεαροτάτου ποιητοῦ καὶ τῆς Θαλείας δούλου.

Εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον τῆς Σφύρης τὸν «Νιρέα»,
μεστὸν αἰσθηματος ἀγνοῦ, φρονήματος φορέα,
ποῦ μέλος του μ' ἐξέλεξε μὲ τίτλον ἐπιτίμου
καὶ δίπλωμα σταμπάρισαν ἐπὶ τὸ ὄνομάτι μου.